

Arrest

nr. 171 738 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13 septies) van 30 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer , die verklaart te heten: V., K., geboren op 27.11.1993 , onderdaan van Albanië ,
ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde , A Publie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 07/05/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene van 07/05/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*
- bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats.*
- Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht verklaard geen familie en kinderen in België te hebben.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,*
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, ..A Publie, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Gent om betrokkene vanaf 30.06.2016 te doen opsluiten, in de gevangenis te Gent (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) tegen een

maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

3.3. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering –dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij- wettelijk vermoed.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

3.6. Het eerste middel is afgeleid uit de "SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT) MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 7, EERSTE LID, 3° VREEMDELINGENWET".

Verzoeker vervolgt: "De bestreden beslissing is in essentie gesteund op art.. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten) en op art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet (voor de afwezigheid van termijn). De Staatssecretaris overweegt hieromtrent op summiere en stereotiepe wijze: "wordt door de Staatssecretaris voor Aiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: (...)"

7.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. enkel de overweging dat verzoeker wordt “geacht de openbare orde te kunnen schaden”, terwijl de toepassingsvoorwaarden van art. 7, eerste lid, 3° enerzijds en artikel 74/14 §3, 3° verschillend zijn:

- Voor de toepassing van art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet (waarop het bevel is gesteund) is het voldoende dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

- Voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is het vereist dat de “onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid”

Het criterium voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is derhalve strikter/ strenger dan het criterium vervat in art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet: voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° is het vereist dat de onderdaan van het derde land, in casu verzoeker, een gevaar is zowel voor de openbare orde als de nationale veiligheid.

Hoewel de noties “gevaar voor de openbare orde” en “gevaar voor de nationale veiligheid” niet gedefinieerd worden in de Vreemdelingenwet, kan wel eenvoudig worden ingezien dat het twee verschillende noties c.q. twee verschillende en van elkaar te onderscheiden concepten zijn, te meer daarn beide noties uitdrukkelijk en afzonderlijk worden vermeld in het betreffende artikel.

Uit de overweging dat iemand wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan niet ipso facto worden afgeleid dat deze persoon een gevaar voor de nationale veiligheid is.

8.

De bestreden beslissing overweegt evenwel enkel dat verzoeker kan worden geacht de openbare orde te schade, doch doet op geen enkele wijze uitspraak nopens het gevaar dat verzoeker zou zijn voor onze nationale veiligheid.

De bestreden beslissing geeft niet aan dat verzoeker een gevaar voor onze nationale veiligheid is, laat staan dat dit gevaar zou worden geadstrueerd.

Opdat zou kunnen worden geconcludeerd dat verzoeker een gevaar voor onze nationale veiligheid is (= onvoorwaardelijke conclusie-, dient minstens zekerheid te bestaan dat verzoeker schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten, hetgeen een veroordeling door de strafrechter veronderstelt.

De voorwaarde van art. 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, nl. het gevaar voor de openbare veiligheid, vormt niet het voorwerp van enige invulling door de Staatssecretaris, meer, de bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doch stelt NIET dat verzoeker ook een gevaar voor de nationale veiligheid is.

Een schending van de formele dan wel (ondergeschikt) van van de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen”.

3.7. een tweede middel is afgeleid uit de “SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT) MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 7, EERSTE LID, 3° VREEMDELINGENWET IUO. ART. 6.2 EVRM IUO ART. 14.2 BUPO”

Verzoeker licht toe:

“Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat de Staatssecretaris kan volstaan met de overweging dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dient vastgesteld dat de motivering in de bestreden beslissing terzake het “gevaar voor de openbare orde” niet afdoende is.

10.

De conclusie terzake het gevaar voor de openbare orde is enkel gesteund op het bestaan van een aanhoudingsmandaat.

Deze motivering kan niet als pertinent worden beschouwd.

(i) Opheffing van het aanhoudingsmandaat

11.

Het aanhoudingsmandaat werd inmiddels twee maal opgeheven, een eerste maal bij beslissing dd. 10 juni 2016, een tweede maal bij beslissing dd. 29 juni 2016; dit element wordt in de bestreden beslissing niet ontmoet, aangezien enkel wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat.

(ii) Nopens de strijdigheid van de motivering met art. 6.2 EVRM en art. 14.2 BUPO

12.

Het is volstrekt onduidelijk of de Staatssecretaris wel kennis heeft genomen van de precieze feitelikheden uit het strafdossier. Behoudens vergissing bevat het dossier immers geen kopie van het strafdossier en zelfs niet van het aanhoudingsmandaat, zodat kan worden aangenomen dat de Staatssecretaris geen kennis heeft van de inhoud van het strafdossier.

Een eenvoudige lezing van het strafdossier leert dat verzoeker niet als dader/ medeplichtige kan worden beschouwd, en dat hij enkel wegens een samenloop van omstandigheden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Op de nog te fixeren zitting van de (correctionale afdeling van de) rechtbank van eerste aanleg te Gent, zal derhalve de vrij spraak worden gevraagd voor alle tenlasteleggingen.

Het komt niet aan de Staatssecretaris toe om, alvorens de strafrechter uitspraak heeft gedaan, deze feiten als bewezen te beschouwen, zonder kennisname en inhoudelijke beoordeling van het dossier; waar de Staatssecretaris de feiten thans reeds als bewezen beschouwt, is de motivering van de bestreden beslissing manifest strijdig met het algemeen rechtbeginsel van het vermoeden van onschuld zoals geconsacreerd in volgende artikelen:

Art. 6.2. EVRM:

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

Art. 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten:

2. Een ieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen.

(iii) Nopens de voorbarigheid van de conclusie van de Staatssecretaris

13.

De redenering van de Staatssecretaris omvat in essentie de stelling dat uit het louter gegeven dat verzoeker eerder onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst kan worden afgeleid dat hij ook in de toekomst de openbare orde zal schaden.

Hoewel verzoeker nog niet werd veroordeeld en de feiten en zijn schuld aldus nog niet bewezen zijn, overweegt de Staatssecretaris dat verzoeker een gevaar voor onze openbare orde/ veiligheid oplevert.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het libelleren van verzoeker als een gevaar voor de openbare orde een zware betichting is en dat deze conclusie derhalve niet lichtzinnig kan worden geformuleerd (!). De enkele verwijzing naar het bestaan van een aanhoudingsmandaat vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoeker:

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een aanhoudingsmandaat aan een gevaar voor de openbare orde.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Ten exemplatieve titel kan worden verwezen naar de beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag; zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit" als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet is immers de omzetting van art. 7, vierde lid van de Richtlijnen 2008/115/ EG van 16 december 2008 waarover het betreffende vonnis standpunt inneemt.

Verzoeker citeert de relevante overwegingen uit de beslissingen:

2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

Het bestreden besluit wordt vernietigd.”

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Het louter bestaan van een aanhoudingsmandaat (dat inmiddels tot twee maal toe werd opgeheven) zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoeker zich opnieuw aan strafbare feiten schuldig zou maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens het bestaan van een (opgeheven) aanhoudingsmandaat bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoeker, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

9.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging :

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De impliciete stellingname dat een eerder aanhoudingsmandaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde impliceert, houdt in dat elke persoon die ooit onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst – zonder ooit veroordeeld te zijn- ipso facto (louter omwille het eerdere aanhoudingsmandaat) als een blijvend gevaar voor de openbare orde kunnen worden beschouwd, en dus als gebeurlijke recidivist dient te worden beschouwd.

Voor zulke redenering bestaat geen redelijke grondslag zodat de motivering van de bestreden beslissing (welke immers zulke redenering inhoudt) als gebrekkig dient te worden beschouwd.”

3.8. Een derde middel is afgeleid uit de “SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 1° VREEMDELINGENWET

“De bestreden beslissing is anderzijds geteund op de overweging dat er een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Er is overeenkomstig art. 1,11° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken wanneer een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

In casu steunt de bestreden beslissing het risico op onderduiken op volgende gegevens: verzoeker zou geen officiële verblijfplaats hebben.

Deze motivering van de Staatssecretaris is niet ernstig:

- *De beslissing werd genomen op het ogenblik dat verzoeker zich in de gevangenis te Gent bevond;*

- De beslissing werd hem nota bene betekend door de gevangenisdirecteur;
De Staatssecretaris was derhalve wel degelijk op de hoogte van het verblijfsadres van verzoeker, i.e. de penitentiaire inrichting in Gent
Op het ogenblik van de betekening was verzoeker m.a.w. nog opgesloten zodat hij eenvoudigweg geen ander (feitelijk noch officieel) adres kon hebben anders dan dat van de gevangenis.
Ten onrechte houdt de bestreden beslissing geen rekening met dit pertinent gegeven bij de beoordeling van het risico op onderduiken. De bestreden beslissing is derhalve gesteund op een onvolledige en onzorgvuldige beoordeling van de voorliggende gegevens.
Een schending van de materiële motiveringplicht i.u.o. het zorgvuldigheidsbeginsel i.u.o. het redelijkheidsbeginsel kan derhalve worden aangenomen.

15.

M.b.t. de door de wetgever beoogde concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nota bene nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen

en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.

(...)

De wetgever heeft m.a.w. geheel andere hypothesen beoogd (bijv. verblijven op grondgebied na eerder bevel, zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp. Geen van deze hypothesen ligt in casu voor".

3.9. Gezien de verwevenheid worden deze middelen samen behandeld.

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De bestreden beslissing geeft immers duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° en voor wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op artikel 74/14 §3, 1 en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat betrokkene van 07/05/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendeforming, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden en ten slotte dat er een risico bestaat op onderduiken.

3.12. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

3.13. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt deze gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden daar de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving met name "*poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendeforming, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden*". Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de feiten niet ontkent. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij door de verwerende partij nog actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen.

Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de aard van de gepleegde feiten en de vaststelling dat verzoeker hiervoor ook onder aanhoudingsmandaat heeft gestaan, af te leiden dat de verzoekende partij een gedrag vertoont waardoor zij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze niet onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet valt.

3.14. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing voorbarig is, daar er enkel een gerechtelijk onderzoek is maar nog geen definitieve strafrechtelijke veroordeling. De verzoekende partij meent dat er een schending is van artikel 6.2 EVRM en 14 BUPO, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, alvorens een strafrechter uitspraak heeft gedaan, de feiten als bewezen heeft

beschouwd, zonder dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennis heeft van de inhoud van het strafdossier.

3.14.1. De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op situaties waar het gedrag van de betrokken vreemdeling geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Het gegeven dat verzoeker niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde in beginsel niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot gedrag van betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.15. Gelet op de bovenvermelde feitelijke vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze hieromtrent heeft gemotiveerd.

Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten

3.16. Verzoeker bekritiseert verder de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de beslissingscomponent om verzoeker geen termijn toe te staan om het grondgebied te verlaten. Deze component steunt op twee motieven die elk op zich de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten kunnen schragen. Meer bepaald bestaat er volgens de gemachtigde een risico op onderduiken enerzijds en maakt betrokkene anderzijds een gevaar uit voor de openbare orde.

3.17. Verzoeker voert aangaande het argument van het risico op onderduiken de schending aan van artikel 74/14, §3 iuncto artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht.

Artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2°

3°

4°

5°

6°

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.18. Verzoeker meent dat de gemachtigde niet redelijkerwijze een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker kon weerhouden. Verzoeker ontkent niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gekend of vast verblijfsadres had. Verzoeker vervolgt dat hij nog in de termijn was om een aankomstverklaring af te leggen en nog binnen de 90 dagen op 180 dagen vrij in de Schengenzone kon verblijven, gezien zijn visumvrijstelling als Albanees en het feit dat hij wel degelijk in het bezit is van zijn geldig Albanees paspoort.

3.19. Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“‘risico op onderduiken’: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

3.20. In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

3.21. De Raad stelt vast dat de gemachtigde de individuele situatie van verzoeker heeft onderzocht en heeft gesteld dat verzoeker geen gekend of vast verblijfadres heeft. De vaststelling dat verzoeker in het kader van een gerechtelijk onderzoek tijdelijk in een strafinstelling was geplaatst kan niet verklaren waarom verzoekende partij geen gekend of vast verblijfadres had. Verzoeker meent wel in het bezit te zijn van een geldig paspoort en medio april 2016 in België te zijn aangekomen doch uit geen enkel stuk blijkt wanneer verzoeker effectief de Schengenzone is binnengekomen zodat de termijn van 90 dagen niet kan geverifieerd worden. Ook ter terechtzitting wordt door de raadsman van verzoeker erkend dat hij niet kan aantonen wanneer hij de Schengenzone is binnengekomen. Bijgevolg toont verzoeker zijn betoog niet aan, met name dat hij medio april 2016 de Schengenzone zou zijn binnen gekomen en hij zich nog binnen de termijn van 90 dagen zou bevinden. Bijkomend en ten overvloede stelt de Raad vast dat het paspoort van verzoeker (zoals aan het administratief dossier toegevoegd en ter terechtzitting werd besproken) enkel een stempel van 22 oktober 2014 draagt.

3.22. Waar verzoeker meent dat de wetgever andere hypothesen voor ogen had voor de invulling van het begrip risico op onderduiken, kan in de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen. Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: [...] 8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven [...]”* (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012)

3.23. Hieruit blijkt klaarblijkelijk dat de gemachtigde wel de hypothese voor ogen had die toepasbaar is op de individuele situatie van verzoeker, met name dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden, en dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

3.24. Bijgevolg kan *prima facie* geen onredelijke beoordeling van het risico op onderduiken door de gemachtigde worden weerhouden in het licht van artikel 74/14 §3, 1° iuncto artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen van voormelde artikelen en van de materiële motiveringsplicht lijken niet ernstig.

3.25. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt aldus *prima facie* niet aangetoond en lijkt niet ernstig. Bijgevolg dient niet nader ingegaan te worden op de middelen die verzoeker aanvoert in het licht van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde, daar het eerste schragend motief op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet overleefd blijft.

De middelen zijn niet ernstig.

3.26. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan tweede cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel op grond wordt aangevoerd volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingszaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK